

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον κι' ἑβδομον μετροῦντες χρόνον
'στὴν γῆν ἐδρεύομεν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ἑννιακόσα
κι' ἡ φυλή μας πάντα δρῶσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δὲ κ τ ῶ φ ρ ά γ χ α ε ἶ ν α ι μ ό ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ χ α καὶ 'σ τ ὸ χ έ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγμα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Δόο Δεκεμβρίου
κι' ἐποχὴ τοῦ κρύου.

Τέσσαρα καὶ δέκα κι' ἑπτακόσ' ἀκόμη,
τῶν ἰοστεφάνων 'πάστρεψαν οἱ δρόμοι.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Ποῦ μοῦ πᾶς, μωρὲ σακάτη,
μὲ τὴν κοῦφα τοῦ Σωκράτη;
Πάω μέσα 'στὴ Βουλῇ,
καλῶς ὦρισε, μοῦ λένε,
Νεφελίτη Φασουλῇ,
βρωμερὲ καὶ λασπωμένε.

Καλῶς ἦλθα, τοὺς φωνάζω,
κι' ὅλους ἔδιδους τοὺς κυττάζω
καὶ 'στὰ μοῦτρα καὶ 'στῆς γλώσσαις,
Περικλέτο μπίρο μου,
καὶ νομοσχεδίων κλώσσαις
κακαρίζουν γύρω μου.

Καθόλου δὲν ἀλλάξανε
τὰ μοῦτρα τῆς Βουλῆς,
κι' ἀμέσως ἀλλάξανε:
«ἰδοὺ κι' ὁ Φασουλῆς».

Καὶ σήμερα τρεχάματα. δουλίτσαις, ρουσφετάκια...
τοῦ σιγηλοῦ μουστακαλῆ τὰ φοβερά μουστάκια
καθὼς τὰ ξέρεις ἔμειναν, καὶ φαίνονται σὰν πρῶτα
ἐπίσημα καὶ σοβαρὰ πρὸς πάντα κεχηνότα.

Καθόλου δὲν ἐμίχανε τοῦ Θεοτόκ' ἡ μῦτη,
κι' ὁ λευκογένειος ὁ Ζεὺς, ὁ Θεωδωράκης ἦτοι,
ποῦ κόβει μ' ἓνα νεῦμα του τοῦ καθενὸς τὸν βῆχα,
δὲν ἔβγαλε, βρὲ Περικλῆ, μήτε μιὰ μαύρη τρίχα.

Ὁ Λεωνίδας φουσκωτὸς καθὼς ἀσκὸς Αἰόλου,
ὁ Καρπαῆς ὁ μακρὸς δὲν 'κόντηνε καθόλου,
καθένας ἔχει πρόγραμμα καὶ σχέδια 'δικά του,
ὁ Ράλλης τὸ σακάκι του καὶ τὴν ρεπούμπλικά του,
ὁ δὲ Δραγούμης σὰν καὶ πρὶν πολεμιστῆς μουσάτος
καὶ 'ψηλοκαπελάτος,
ἂν κι' εἶναι πρέπον τὸ 'ψηλὸ ν' ἀφήσῃ κατὰ μέρος,
γιατὶ μοῦ λέν πῶς ἐγίνε ρεπουμπλικάνος βέρος.

Κε' ὁ κύριος Καρπαυλὸς δὲν ἀλλάξε κι' ἐκεῖνος,
πάντα μὲ τῆς μπαρμπέταις του δικαιοκρίτης Μίνως,
κι' ὁ Στάνης, ποῦ 'στὰ γράμματα περιφανῶς ἀνάσσει,
κόντρα μὲ νέα σχέδια πηγαίνει 'στὸν Θανάση,

ὁ δὲ Θανάσης τᾶβαλε προσωρινῶς 'στὸ ράφι,
βιβλίον δὲ πολύτομον Ἑκκλησιῶν συγγράφει,
κι' ἴσως ἰδῆς μετὰ μικρὸν
μετὰ πατάγου καὶ βοῆς
νὰ τσακωθῇ μὲ τὸν Λοκρὸν
ὁ Τσιριγώτης ὁ νταῆς.

Ρωμάνος ὁ περίκομπος ὁ τῶν Ἐξωτερικῶν,
καθὼς τὸν ξέρεις πάντοτε, μονόκλ καὶ ρεβερέντζα,
κι' ὁ σοβαρὸς Ἀνάργυρος ὁ τῶν Οἰκονομικῶν
γίνεται σοβαρώτερος ἀπὸ τὴν ἱμφομέντζα,
καὶ μέσα στὴν περίσσειαν ποικίλων παρνησμάτων
εὐρίσκει καὶ περίσσειαν τρανῶν περισευμάτων,
κι' ἔνθεν κἀκεῖθεν νοῦμερα καταμετρῶν εὐοίωνα
πολλὰ κατ' οἶκον σκέπτεται νὰ πῇ πρὸς τὸν Φωκίωνα.

Ἀπαράλλακτος κι' ἐκεῖνος ὁ θαλάσσιος ὁ βράχος,
συνταράττει πόντων βάρη,
κι' ἀπ' τὸ πρῶτο του τὸ πάχος
μία λίτρα δὲν ἔχῃ.

Ἔγεια μόλα κι' ἔγεια λέσα... Στόλου θὰ γενῇ Ταμεῖον,
συμπορὰ τῶν πολεμίων.
Κι' οἱ πεινῶντες κι' οἱ χορτάτοι
ἴλοι νὰ προσφέρουν κᾶτι,
δῶστ' ἐλεύθεροι καὶ δούλοι,
καὶ πεντάρα τὴν πεντάρα
καὶ φασοῦλι τὸ φασοῦλι.
Στόλος θὰ γενῇ τρομάρα.

Δὲν 'μπορεῖ τὸ κράτος μόνο νὰ σκαρώνῃ καὶ φεργάδες,
τὸ βυζαίνου καὶ τόσο ρητορεύοντες φαγάδες.
Ἔγεια μόλα κι' ἔγεια λέσα, δῶστε νὰ γενῇ δουλειὰ
κι' ὅσοι βάζετε θερμένον 'στὴν ἀγγάρεια τὰ σκυλιὰ,
κι' ὅσοι παίζετε σκαμπύλι νηστικοὶ 'στὸν καφενέ...
κι' ἡ φεργάδες τῶν Ἑγγλεζῶν ἔγιναν μὲ ρεφενέ.

Μέγα τοῦ νεροῦ τὸ κράτος, μὲ τὴν θαλάσσαν σφριγῶ,
κι' ἀπεφάσισα κι' ἐγὼ
νὰ προσφέρω τὰς εἰσπράξεις τὰς μισὰς τῶν «Νεφελῶν»
γιὰ τοῦ Στόλου τὸ καλόν.

Ἔγεια μόλα κι' ἔγεια λέσα... ποιὸς τὰ πρόσμενε κι' αὐτὰ;
στείλετέ μου τὸν Ταμία νὰ τοῦ δώσω τὰ λεφτὰ,
κι' ἀποδείξεις πληρωμῆς καὶ διπλότυπα νὰ πάρω...
φθάνει Στόλος νὰ γενῇ κι' ἄς χορταίνω μπακαλιάρω.

Γιὰ Στόλο μόλις ἄκουσα 'φτερώθη κι' ἡ ψυχὴ μου,
κι' ἀπὸ τὰ νέφη πέταξα 'στὸ χῶμα μὲ φτερά,
κι' εἶπα 'στὰ παιδαρέλια μου: ἀνᾶχετε τὴν εὐχή μου,
γιὰ τὸ Ταμεῖο κάνετε σπουδαῖο κουμπάρω,
καὶ σπάσετε καὶ δώσετε τὸν κουμπάρω σας ὅλο
γιὰ τὸν καινούριο Στόλο.

«Μουντζώστε τῆς κούκλας σας, τὰ τόσα παιχιδάκια σας,
πετάξτε μες 'στὸ νερὸ καὶ σεῖς τὰ παραδάκια σας,
κι' ἂν δὲν μᾶς πιάσῃ σὴν καὶ πρὶν φιλόπατρις μανία
τότ' ἐντελὴς καταστροφή καὶ γιόχ Μακεδονία.

«Ὡ θρέμματα τοῦ Φασουλῆ, σκεφθῆτε μιὰν ἡμέρα
νὰ διασχίσῃ τὰ νερά τῆς Σαλαμίνος πέρα
καμμιὰ φεργάδα λιγερή, κανόνια φορτωμένη,
μὲ τοῦ 'δικοῦ σας κουμπάρω τὸν θησαυρὸ φτεισμένη,
καὶ νὰ τραβήξῃ μιὰ καὶ δρὸ κατὰ τὰ Δαρδανέλια...
συλλογισθῆτε τί χαρὰ, τί χάχανα, τί γέλοια!

«Προσφέρετε, παιδιὰ μου, καὶ σεῖς γιὰ τὴν πατρίδα,
κι' ἂν σκάφος μὲ τὸν κουμπάρω δὲν σκαρωθῇ πελώριο,
τούλάχιστον νὰ κάνετε μιὰν ἀτμοτελωνίδα
νὰ καταπολεμήσωμεν τὸ φαῦλον λαθρεμπόριον».

Τέτοια 'μίλησα ποῦ λές, τὰ παιδιὰ 'χαζέψανε,
κι' ὡς 'στὸ βράδυ, Περικλῆ, μιὰ δραχμὴ 'μαζέψανε...
Βρυχηθῆτε σεῖς πελάγη καθενὸς Ὁκεανοῦ
τρέμετε, Πρεβέζης κάστρα, τρέμε σὺ Καραμπουρνού.

Π.—Βρὲ τὸν εἶδες τὸν «Μισοῦλη»;
Φ.— Πῶς; τὸν εἶδα...

Π.— Πῶς σοῦ...
Φ.—Γεῖά σας, ἔσκουζα, δελφίνια, σὰς ἀξίζει καὶ σὰς
Ροδοκόκκινον πατεῖτε μες 'στὸ χῶμα μας, ξεφτέρω
μῆνες 'στὸν Ὁκεανὸ
'βλέπατε τὸν οὐρανὸ,

'κάνετε παρατηρήσεις, ἐμετρούσατε τὰστέρια,
'σημειώνετε τὰς μοῖρας, τοὺς στροβίλους, τοὺς κυλῖνδρους,
ἴδατε ποικίλον κόσμον, Μαρτινίνας, Βαρκελώνας,
τόσων πόντων μυκωμένων πέλαγος 'περάσατε,
κι' ἔμαθα μετὰ χαρᾶς μου πῶς δὲν ἐξεράσατε.

Ἐμεῖς ὅμως ἐδῶ πέρα
'στῆς στεριᾶς αὐτῆς τὴν ξέρα,
ἂν κι' εἰς ἔδαφος Ἀθήνας στερεὸν 'γυρνούσαμε,
γιὰ τὴν πρόοδο τοῦ κράτους δὸς τοῦ καὶ 'ξερνούσαμε.
Εἴχαμε βροχὰς, θυέλλας,
εἴχαμε καὶ τὰς Νεφέλας,

κι' ἄκουσε παντοίας κρίσεις ὁ μεγάλος κωμικός,
τοῦπαν ὅσα σέρν' ἡ σκούπα καὶ μὲ γλῶσσα καὶ χαρὰ
κι' ἕνας κοντορεβιθούλης, Σύμβουλος Δημοτικῆς,
ποῦ φορεῖ 'ψηλὸ καπέλο κᾶθ' ἐπίσημη γιορτῇ.

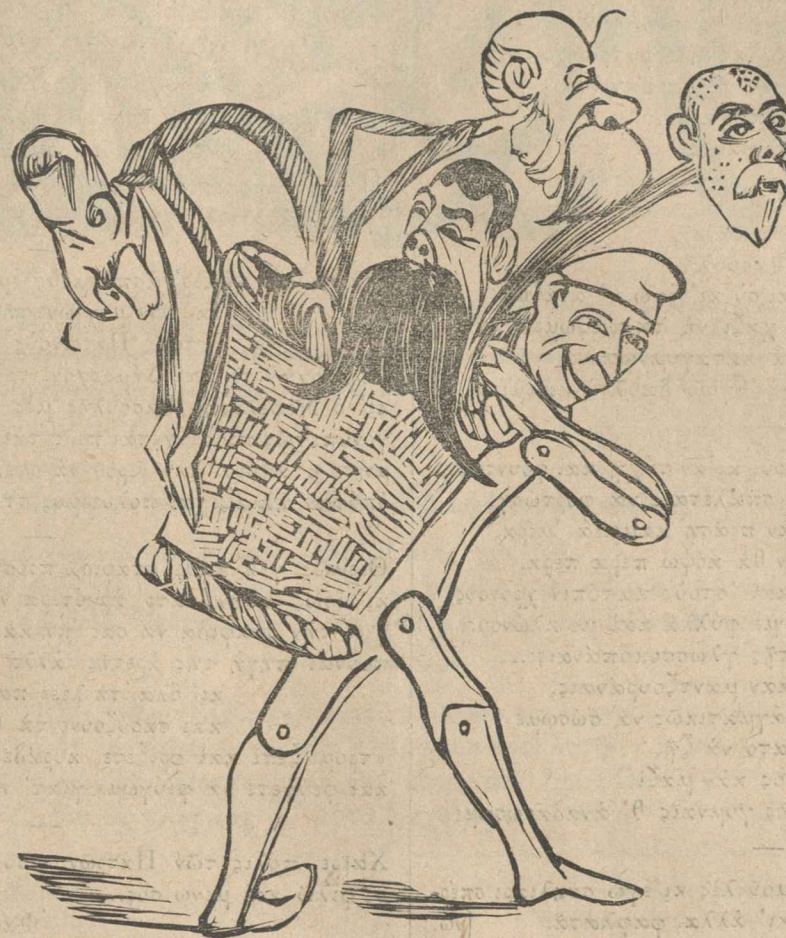
«Τὰς Νεφέλας πολεμῶν ἔκανε κι' αὐτὸς φιγούρα,
ὁ δὲ πάλαι κωμικός
χαχανίζων σκαπτικῶς
τοῦδωσε μιὰ καπελὶα 'στὴν 'ψηλοκαπελαδοῦρα.

«Καὶ 'στοῦ Δήμου τοὺς Συμβούλους περνοδίνει λογιὰ
καὶ φιλολογία πρώτης,
κι' ἐπειδὴ μὲ τὰς Νεφέλας κατεβαίνουν τὰ νερά
ἔγινε γι' αὐταῖς κουβέντα κι' ἐμβριθὴς καὶ σοβαρὰ.
Κᾶν Νεφέλη, κᾶν νερὸ,
ἕνα πρᾶγμα τὸ θαρρῶ».

Π.—Μὲ τὴν κούφρα τοῦ Σωκράτη ποῦ πηγαίνει, Νεφέλη;
Φ.—Πᾶω μες 'στὸ Παρλαμέντο, Περικλέτο συμπόλιτο.
Καὶ προτῆτερα σοῦ τῶπα...

Π.— Τί θὰ κάνῃς, παπαγάλε;
Φ.—Τοὺς συγχρόνους τοὺς φωστῆρας μες 'στὴν κούφρα
[τοῦ Σωκράτη]

Τρομεροὺς Νεφελομάχους,
ποῦ ταραττοῦν τοὺς στομάχους,

φλογεροὺς Βουλγαροκτόνους,
ποῦ μ' ὄξετε μᾶς σκιάζουν τόνους,
τοὺς ξιφίζοντας καὶ πάλιν προπαγάνδας τῶν Βουλγάρων,
ὅλους τοὺτους ἄρον ἄρον
θὰ τοὺς βάλω γιὰ ραχάτι
μες 'στὴν κούφρα τοῦ Σωκράτη.

Νόμοι, τάξεις κι' εὐνομίαι
κι' ἐκατόγχειρες Ταμίαι,
σταθερότης χαρακτήρων,
περισεύμεκ' ἀναργύρων,
Παρλαμέντων λιμαδόροι,
τῶν θεσμῶν οἱ δορυφόροι,
κάθε Τουρκομάχος σπάθη,
ὅλα μέσα 'στὸ καλῆθι.

Τῶν μεγάλων Ἀλεξάνδρων σελαγίζοντες δαδούχοι,
τῶν Σταυραιτῶν ἡ λιάρρα καὶ τὸ κλέφτικο τσαρούχι,

πατριωτικαὶ μανίαι,
πόλεμοι, Μακεδονίαι,
Κολονέλοι μὲ σπαλέταις καὶ χρυσὰ λιλιὰ γεμάτοι
θὰ κλωσσούν μελλούσας νίκας μες 'στὴν κούφρα τοῦ Σω-
κράτη.

Νὰ καὶ τοῦτοι, νὰ κι' ἐκεῖνοι
'στοῦ Σωκράτη τὸ κοφφίνι.
Περικλέτο μου, νὰ ζήσης,
ἔλα νὰ μὲ βοηθήσης,
κι' ὅταν ὅλοι 'μποῦν 'στὴν κούφρα
τότε τὸν καφφέ σου ρούφα,
τότε δίχως Ἐφ' ἄλλη 'μέρα νύκτα θὰ κοιμάσαι
κι' οὔτε τῆς Μακεδονίας κάθε τόσο θὰ θυμάσαι.

Π.—Τράβα λοιπὸν καὶ πάντοτε τοὺς ἐναρέτους τίμα,
κι' ἐγὼ πηγαίνω 'στὸ γνωστὸ τοῦ Φιλοπέππου μνημα,
γιὰ νὰ φυτέψω σπόρους

πολλούς και διαφόρους.
Κι' αν ξεφυτρώση πλάτανος, νάρχωνται τὰ Ρωμῆόπουλα,
τάκράττητα κλεφτόπουλα,
'στὸν ἴσκιον νὰ χοροπηδοῦν
και κλεφτουριάς νὰ τραγουδοῦν.

Κι' αν περιπόθητη μυρτιά και δάφνη ξεφυτρώση,
καθένας τὸ κεφάλι του μ' αὐτὴν νὰ στεφανώση,
αν ὁμως 'βγοῦν ἀπήγανον
ἐ! τότε βάλτου ρήγανη.

Νέον καθήκον μᾶς καλεῖ,
φύτευε δέντρα, Φασουλῆ,
κι' ὕστερα τὸ τσιγάρο μας και σὺ κι' ἐγὼ ν' ἀνάψωμε,
κι' ἐκεῖνα ποῦ 'φυτέψαμε γιὰ χάρι νὰ τὰ κάψωμε,
και μέσ' ἀπὸ τὰ δάση μας τὰ καταγυμνωμένα
νὰ 'βγοῦνε ξύλα κούτσουρα, νὰ 'βγοῦν δαυλιὰ καμμένα.

Φ.—Σπέρνω γαλόνι Στρατηγοῦ, κι' αν τύχη και φουντώση,
κάθε Ρωμῆος τὸν σβέρκο του σπάλεταις νὰ φορτώση,
σπέρνω σπαθί πολεμικό, κι' αν πιάση καμμιὰ 'μέρα,
ὅλα τὰ πράσσα ποῦ θὰ 'βγοῦν θὰ κόψω πέρα πέρα,
σπέρνω και γλῶσσα δίκωπη, και 'στους κατόπιν χρόνους
αν 'βγῇ 'ψηλὸ γλωσσόδενδρο μὲ φύλλα και μὲ κλώνους,
φαντάσου τότε τί χαρὰ γιὰ τῆς γλωσσοκοπᾶναις...
βασιλικούς ἐφύτρεψα και 'βγῆκαν μαντζουράναις,
κι' αν θέλῃς τὸ Ρωμαῖικο πραγματικῶς νὰ σώσωμε
και πάντ' ἀθάνατο νὰ ζῇ,
σκίφου καν μόνος καν μαζί
τὸ πῶς φαλάκραις τῆς Βουλῆς γυμναῖς θ' ἀναδασώσωμε.

Π.—Γι' αὐτὰ τὰ λόγια ποῦ μοῦ λὲς κι' ἐγὼ στηλιάρη σπέρ-
κι' αν 'βγοῦνε κι' ἄλλα, φαπλατᾶ, [νῶ,
σὲ βεβαιῶ πῶς μ' ὅλ' αὐτὰ
τὰ ράχη σου θὰ δέρνω.
'Ἀλλ' ἔως ὅτου νὰ γενοῦν, δέξου γερὴ σκαλιόρα
μ' αὐτὸ τὸ ξύλο μοναχὰ, ποῦχω 'στὰ χέρια τώρα.

Πρὸς Πατρινούς ἐπιστολὴ τοῦ Θεατρῶν Φασουλῆ.

'Αγαπητοί μου Πατρίνοι,
'στὴν πόλιν τὴν περιφανῇ
ἐτοιμαζόμενοι κατ' αὐτὰς τρεχάτος ν' ἀριθάρω
μαζί μὲ τὸν κουμπάρο,
και τὰς σκηνὰς τῶν Νεφέλων νὰ φορτωθῶ 'στὸν ὦμο
κι' εὐθὺς νὰ πάρω δρόμο.

Μὲ τὰς Νεφέλας ἔλεγα νὰ φθάσω τὴν Δευτέρα,
ἀλλ' ἡ Νεφέλαις λύσσαξαν ἐκείνη τὴν ἡμέρα,
κι' ἐχάλασαν τοὺς οὐρανοὺς
μὲ μυκωμένους κέρανους,
κι' ἔβρεχαν ὅλο τὸ πρωὶ, κι' ἔβρεχαν και τὸ βράδυ,
κι' ἐγὼ πολὺ τῆς σκιάζομαι καθὼς τὸν Στρεψιάδη.

Κι' αν 'στὴν πόλιν σας δὲν ἦλθα, πλὴν μαζί σας ἤμουν ὅλος,
ὁ δὲ Λάσκαρης ὁ φίλος και κουμπάρος μουσπόλος
προσεφώνησεν εὐγλώττως και πρεπόντως τὸ κοινὸν
τῶν εὐμούσων Πατρινῶν.

Δὲν ἀμφέβαλα ποτέ μου, Πατρίνοι γεμάτοι νῶν,
και 'στὰς Πάτρας αἱ Νεφέλαι πῶς μεγάλα θὰ φανοῦν
και θὰ στέφετε μὲ δάφνας τοῦ δαφνώνος τοῦ συγγένου
τὴν σκιὰν τὴν βωμολύχον τοῦ μεγάλου σας προγόνου.

Ἐπρεπε μὲ μανασβέλαις
νὰ δεχθῆτε τῆς Νεφέλαις,
γιατὶ βρέχουν τὴν σταφίδα σὰν ἀπλόνεται 'στ' ἄλωνα
και κακὰ περνᾶτε χρόνια.
'Ομως σεῖς, ἀγαπητοί μοι, και μ' ἐκείνην τὴν βροχὴν
τοὺς ἐκάματε σπουδαῖαν και λαμπρὰν ὑποδοχὴν.

Γιὰ τοῦτο σήμερ' ἀσπασμούς ἐμβάζομεν μυρίους
ἐκ τῶν μυρίων τῆς ψυχῆς
'στους Πατρινούς τοὺς νουνεχεῖς,

Νομάρχην τε και Δήμαρχον, τρεῖς κόμ' ἰλ φὸ κυρίου,
κι' ὁ Νεφελίτης Φασουλῆς μὲς 'στὼν βροχῶν τὴν πύλιν
γονυπετῶς προσεύχεται πρὸς τὰς Νεφέλας τώρα
μήτε σταγόνα καν νεροῦ νὰ στέλλουν κατηφεῖς
ὁπόταν ἠλιάζεται πολῦτιμος σταφίς.

Θερμῶς γιὰ κάθε σταφιδᾶ προσεύχεται μποστάνι,
κι' ἴσως στὴν Πάτρ' ἀργότερα νὰ ληθῇ κατεσπευσμένως
γιὰ τὴν σταφίδα νὰ σας 'πῇ και τὸν Ἀριστοφάνη,
ποῦναι πηγὴ τῆς ἀρετῆς, ἀλλὰ ξετσιπωμένος,
κι' ὅλα τὰ λείει παστρικά,
και σκουζουने τὰ θηλυκά:
'τρομάζετε και φρίζετε, κυράδες και κοπέλαις,
και φεύγετε νὰ φεύγωμε γιὰτ' ἦλθαν ἡ Νεφέλαις.

Χαῖρε, πόλις τῶν Πατρῶν, ποῦ μὲ καθυποχρεώνεις...
σὲ φιλῶ και μένω σὸς...

Φασουλῆς ὁ Θεατρῶν.

Και καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

«Εἰκόνισμα», δραμάτιον τοῦ ποιητοῦ Πολέμη,
ποῦχει κοντύλι λυρικό και φλογερὸ καλέμι,
δραμάτιον ὑψιπετῆς, παθῶν ἐνέχον πάλην,
θρησκευτικὴν κατάνυξιν κι' εὐλάβειαν μεγάλην,
ἀλλὰ κανεῖς δὲν ἠλπίζε πῶς θ' ἀπαγορευθῇ,
ποῦ τόσοι κόσμος ἤθελε πολλὰ νὰ διδαχθῇ.

«Φαινόμενα και Πράγματα», τόμος περικαλλῆς
ἐμπνεύσεως, συνέσεως, και γνώσεως πολλῆς,
τερπνότατον ἐντρυφήμα καθ' ὅλας τὰς γραμμάς...
ὁ τῆς «Ἑστίας» ἔγραψε διάσημος Νουμᾶς,
ὁ γίγας ὁ Ταγκόπουλος, μουσικοτραφῆς γιατρός,
ποῦ σὰν τὸν βλέπῃς τρώγοντα χωρὶς νὰ θέλῃς τρεῖς.

«Ἡ κατὰ θάλασσαν Ἑλλάς», ἐξαίρετον βιβλίον,
πολύπειρον ἐμβρίθειαν τῆς Ναυτικῆς ἐγκλειτον,
ποῦ μέγ' ἀποδεικνύεται τὸ τῆς θαλάσσης κράτος...
ὁ Κωνσταντῖνος Δόσιος συνέγραψεν ἐσχάτως,
λαμπρὸς ἀνθυποπλοίαρχος τοῦ Ναυτικοῦ σφριγῶν
κι' εἰς μάθησιν ὁργῶν.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμῆοῦ μας, παρλαπίπα πατριώτου,
ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.